

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סגן גלעד דשא ז"ל

בן סו-זוהר ואיתן

נולד בגליל

בתאריך י"ז בתמוז תשי"ב, 10/7/1952

התגורר בירושלים

התגייס בנובמבר 1970

שרת בחיל השריון

נפל בעת מילוי תפקידו בשרותו

י' בתשרי תשל"ד, 6/10/1973

נקבר בהר הרצל

אזור: ה חלקה: 1 שורה: 1 קבר: 2

בן 21 בנופלו

קורות חיים

גלעד, בן סו-זוהר ואיתן, נולד ביום י"ז בתמוז תשי"ב (10.7.1952), בגליל. באותן שנים היו הוריו חברי קיבוץ יפתח שבגליל, ואחרי-כן עברו להתגורר בקיבוץ מעגן-מיכאל. לאחר שההורים התגרשו, בשנת 1953, התחנך גלעד אצל אמו והשניים נסעו לארה"ב, ארץ מולדתה של האם. את חינוכו היסודי קיבל בבית ספר למחוננים, שם ניתנה לו הזדמנות לפתח את תכונותיו המיוחדות. הוא לא הכזיב ועד שעלה ארצה בגיל בר-מצוה, כבר בלט בין חבריו כאישיות מיוחדת במינה. בירושלים המשיך את לימודיו התיכוניים בגימנסיה "רחביה". שנה לאחר עלייתו כבר לא ניכר בין עמיתיו כ"אמריקאי". הוא התאקלם מיד ביניהם, החל לדבר במבטא צברי טהור ולמד את מיטב דרכי הנוער הישראלי. אולם הוא לא רק שנקלט בחברת בני גילו, אלא גם הוביל אותם ולימד אותם דרכים חדשות ביחסם לבית-הספר ולזולת. הוא עורר אותם להתעניין כמוהו בכל

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

גילויי החיים, ושימש דוגמה של תלמיד טוב ששקד על לימודיו. אך גלעד לא הסתפק בשיגרת בית-הספר. הוא ידע לבקש ולגלות את אשר מעבר ללימודים הפורמליים, ומוריו מעידים על סקרנותו היוצאת דופן ועל השתתפותו הפעילה וגלוית הלב בכל שיחה וויכוח. הוא ניחן בכנות אינטלקטואלית וחתר תמיד להגיע לעומקם של דברים. הוא ידע אף להכין עיתון-קיר בלטינית ולחבר שירים הומוריסטיים בשפה מתה זו. ההומור שלו היה שנון ומעמיק, וביטא חדות-חיים אמיתית. בכל רגע נתן ביטוי לאחד מכישרונותיו הרבים, לרבות נגינה בפסנתר ובגיטרה. הוא ניגן מתוך רגש עמוק, הייתה לו שמיעה מצוינת, ושעות ארוכות היה יושב ומאזין לתקליטים. הוא ניסה גם את כוחו כמלחין, ופעם חיבר מוסיקה למחזמר, שהציגו בני מחזורו בטקס הסיום של הגימנסיה. אולם מלבד המוסיקה, היו לו עוד שטחי התעניינות. בטיוליו הרבים לקח תמיד את מצלמתו, כדי לצלם את היופי שראה סביבו, והרבה לצלם את ירושלים. לא בכדי כינוהו מיודעיו "איש ירושלים". הוא אהב את ירושלים בכל נימי נפשו. מנעוריו היה חבר בתנועת "הצופים", השתתף בפעילות הגדנ"ע והתנדב לשירות ב"מגן דוד אדום". נוסף על שיעורי המוסיקה, השתתף גם בחוג לריקודי עם, וכאשר הופק סרט לרגל יובלה של גימנסיה "רחביה", היה גלעד בין הפעילים בו. מעולם לא ישב בשקט, היו לו דברים כה רבים שרצה להספיק לעשותם, הייתה בו שורשיות עמוקה, ושורה של ערכים ועקרונות ששמר עליהם בקנאות. הוא התעניין מאוד במקורות היהדות, התמצא במנהגי בית-הכנסת והכיר את אורחות החיים בקיבוץ. גלעד היה איש חברה ביסודו והיה מסור מאוד לחבריו. הוא המשיך לשמור קשרי-רעות בני שנים ארוכות עם אנשים, שעזר להם בתוקף תפקידו ב"מגן דוד אדום". את חבריו הרבה לארח בביתו והיה מנגן ושר לפניהם ואתם. הוא הרבה לבקר בבתי מכרים ברחבי הארץ, ולעתים קרובות נסע לקיבוץ מעגן-מיכאל, שם התארח אצל משפחת אביו, שהייתה אהובה עליו מאוד. אולם יותר מכל היה קשור לאמו ואתה מצא שפה משותפת. תמיד דאג לה כדאגת חבר לחברתו, תוך שמירת יחס של כיבוד-אם.

גלעד גויס לצה"ל בראשית נובמבר 1970 והוצב לחיל השריון. במסגרת שירותו עבר קורס רובאי חרמ"ש, קורס מש"קי חרמ"ש, קורס מ"כים חרמ"ש, שסיים כחניך מצטיין, וקורס קצינים. סיפרו עליו חבריו ליחידה: "גלעד היה תמיד היוזם בכל עניין, המנהיג הבלתי מוכתר שלנו. תמיד היה ראשון בכל דבר - הן כקצין מעולה בין כולנו, והן בערבי ההווי

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

כשהיה שר לנו ומנגן בגיטרה. חבר נאמן היה, אדם ישר, לבבי ושמח תמיד, פטריוט גדול וחייל משובח". בחוות-דעת קצינים נאמר עליו: "קצין מהימן, בעל נכונות רבה ויכולת מעולה". במלחמת יום הכיפורים, שירת עם יחידתו כסמ"פ חרמ"ש בחזית הדרומית. בקרב הבלימה המר, שהתחולל במבואות קנטרה ביום י' בתשרי תשל"ד (6.10.1973), נפל גלעד. הוא הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין בהר הרצל.

במכתב תנחומים למשפחה כתב מפקדו: "גלעד דבק בתפקידו, תוך גילוי אומץ-לב והכרה בשליחות שמילא".

רשימה פורסמה לזכרו בעלון קיבוץ מעגן-מיכאל.